

Islamul și combateră rasismului

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Sheha

Această carte vă oferă posibilitatea de a vedea frumusețea și călăuzirea pe care Islamul le-a adus în viața întregii omeniri, scoțând oamenii din întunericul ignoranței la lumina credinței celei adevărate. Cartea aduce o apropiere de perioada în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și a modului în care acesta a reușit să oprească orice fel de opresiune și nedreptate. Povestea lui Bilal, sclavul eliberat care a slujit Islamul în cel mai frumos mod cu putință, ne învață pe noi toți cum ar trebui să ne comportăm cu cei din jurul nostru, să ne facă să înțelegem că rasismul nu are ce căuta în gândirea noastră, ca musulmani, deoarece în fața lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) suntem cu toții egali, indiferent de rasă, culoare a pielii sau

poziția socială pe care o ocupăm; ne deosebim numai prin evlavie și fapte bune. Această carte dorește să ne facă să conștientizăm faptul că această viață este doar una trecătoare, în care trebuie să ne apropiem de cei din jurul nostru cu toleranță, și că ceea ce contează cu adevărat nu este culoarea pielii, ci felul în care ne comportăm cu cei din jurul nostru.

<https://islamhouse.com/438336>

- Islamul și lupta împotriva discriminării rasiale

Islamul și lupta împotriva discriminării rasiale

Povestea lui Bilal ibn Rabah

(Allah să fie mulțumit de el!)

‘Abd Ar-Rahman bin ‘Abd Al-Karim
Ash-Sheha

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH
CENTER

(EIRC)

& Gabriela Gharabli

Revizuire:

Alina Luminița Crăciun, Zainab
Alastal și Mariam Oana

Islamul și lupta împotriva discriminării
rasiale

În numele lui Allah Ar-Rahman
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Într-o perioadă dominată de ignoranță
și de legea junglei, în care idolii erau
adorati, animalele găsite moarte erau
consumate, erau comise ticăloșii,
legăturile de rudenie erau rupte, iar
discriminarea rasială câștiga teren,
împărțirea oamenilor în clase sociale,

cu presupusele lor distincții și diferențe, era ceva normal. În această eră, cei puternici îi asupreau pe cei slabi, cei bogați îi exploatau pe cei săraci, iar unii oameni îi înrobeau pe alții. Date fiind asemenea circumstanțe, se poate observa că lumea a strălucit în momentul trimiterii Profetului Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), care, din momentul începerii chemării sale la islam, mesaj care a cunoscut o răspândire foarte rapidă, asemeni unei flăcări aruncate în mijlocul unei vegetații uscate, a schimbat în totalitate preceptele de bază existente în societate, fapt care s-a aflat în conflict cu capriciile și

dorințele majorității oamenilor. Astfel, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) i-a combătut pe toți cei care au fost nedrepti și autoritari, precum și pe toți cei care au consumat averile oamenilor pe nedrept și toate acestea pentru că a adus religia unicității, care cheamă la eliberarea omului de sub servitutea față de alte creaturi. În consecință, sufletul uman a fost eliberat de orice stăpânire care l-a oprimat și înrobit.

Islamul este o religie printre ale cărei precepte se află lupta împotriva ignoranței și interzicerea comiterii oricărui fel de nelegiuire, fie ea aparentă sau ascunsă. Este o religie care a interzis nedreptatea și

opresiunea, abolind toate diviziunile sociale care au existat mai înainte în societate, diviziuni bazate pe diferențele rasiale și etnice. De asemenea, este o religie care i-a oferit omului locul său nobil pe care Allah Preaînaltul l-a dorit pentru el, salvându-l de înjosirea provocată de cei care obișnuiau să îl înrobească. Mai mult decât atât, ea i-a restituit persoanei drepturile care îi fuseseră furate de către vampirii însetați de sânge.

Înainte de începutul Profeteției lui Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), oamenii adorau uneori o altă ființă umană, iar alteori o piatră sau o bucată de lemn

sculptată. Ei îi înrobeau pe frații lor prin legi tiranice - de ordin economic sau social - pe care le puneau în aplicare, obligându-i la eforturi epuizante. Islamul a combătut toate sistemele nedrepte, care impuneau inferioritatea unora față de alții și divizau societatea în clase sociale. Mesagerul lui Allah, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a spus:

„O, voi, oameni, Domnul vostru este Unul și tatăl vostru este unul! Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața unei persoane de

culoare roșie și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară în fața uneia de culoare neagră, decât în ceea ce privește taqwa (evlavia și conștiința de Allah).” (Ahmad)

Textele sacre ale brahmanilor indieni stabilesc discriminarea oamenilor pe baza rasei și a originii lor. Ele fac în mod clar referire la un sistem în care unii oameni sunt considerați superiori celorlalți. Potrivit acestor texte, Brahma a creat brahmanii din gura lui, kshatriya din brațul lui, vaisya din coapsa lui, iar sudra din picioarele lui. Conform textelor lor, îndatoririle unui individ sunt inerente castei sale. Cu cât mai murdare sunt coapsele și picioarele lor, cu atât sunt mai

disprețuiți. Ei nu pot avea decât meseriile cel mai puțin valoroase și singurul scop pentru care au fost creați este acela de a îi sluji pe brahmani.

În mod similar, grecii antici credeau că sunt creați dintr-un material diferit față de ceilalți oameni, pe care îi considerau a fi barbari. Această discriminare a fost exprimată în mod clar de către marele lor filosof, Aristotel, care a afirmat că zeii au creat două feluri de oameni: unii înzestrați cu creier și voință și reprezentați de greci, care fuseseră creați într-o formă perfectă, menită să le asigure perpetuarea pe acest Pământ, fiind stăpânii tuturor celorlalți oameni, și alții dotați doar cu forță fizică și

reprezențați de barbari (toți cei care nu sunt greci), iar zeii le oferiseră această natură inferioară doar pentru ca aceștia să fie servitorii castei alese.

La fel au făcut și evreii înainte de venirea islamului, care considerau că ei erau poporul ales al lui Dumnezeu, înzestrat cu un statut și un rang speciale, prin care se distingeau de toți ceilalți oameni. Ei se considerau a fi o rasă diferită, iar toți ceilalți oameni aparțineau unei clase inferioare. I-au numit „ger toshav”, un termen prin care se aveau în vedere toți oamenii care nu erau evrei și care erau considerați a fi necredincioși, idolatri și impuri. Potrivit lor, ei aveau dreptul de a îi înrobi pe ceilalți oameni,

deoarece aceștia erau net inferiori din cauza originii pe care o aveau. Allah Preaînaltul prezintă în mod clar acest fapt în Nobilul Coran:

„Printre oamenii Scripturii [iudeii] sunt unii care, dacă le-ai încredințat un qintal [aici, cu sensul de bani mulți], ți-l dau înapoi, dar printre ei sunt și alții care, dacă le-ai încredințat un dinar [aici cu sensul de sumă de bani neînsemnată] nu ți-l dau înapoi decât dacă tu stăruie fără încetare. Și toate acestea pentru că ei zic: «Nu este nicio vină pentru noi dacă îi trădăm și le luăm averile celor neînvățați [arabii]». Și ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:75]

Interpretând versetul anterior, Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Ceea ce i-a determinat să respingă adevărul este faptul că spuneau: «Nu există niciun fel de inconvenient în religia noastră dacă mâncăm averea arabilor, deoarece Allah a permis acest lucru pentru noi.»”

Ei considerau că toți cei care nu erau evrei aparțineau unei clase inferioare, iar ei erau creați doar pentru a fi servitorii lor. Allah Preaînaltul a arătat cine sunt ei în realitate și a explicat faptul că toți oamenii sunt egali, fără a exista vreo diferență între ei și că orice

diferență este doar o închipuire a evreilor. Allah Preaînaltul spune:

„Și zis-au iudeii și creștinii: «Noi suntem fiii lui Allah și cei dragi Lui». Spune: «Și de ce vă osândește pentru păcatele voastre?» Nu, ci voi sunteți făpturi omenești dintre acelea pe care El le-a creat. El îl iartă pe cel pe care El voiește și îl chinuiește pe cel pe care El voiește. Ale lui Allah sunt împărăția Cerurilor și a Pământului, precum și ceea ce se află între ele și la El este întoarcerea.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:18]

Înainte de venirea islamului, arabii considerau că sunt oameni perfecți, spre deosebire de toți ceilalți oameni,

pe care îi numeau ‘adjim (nearabi), care erau considerați inferiori și imperfecti. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a condamnat credința lor greșită și le-a explicat că gândirea lor este deviată.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transformat cuvintele sale într-o lumină, prin care musulmanii să fie călăuziți și care să îi învețe respectul unul față de celălalt, fără niciun fel de dispreț, în conformitate cu învățăturile Legii islamice, cu care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit pentru a își îndeplini misiunea

de a eradica acest spirit al castelor și discriminarea.

Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Am văzut (în vis) multe oi negre, în mijlocul cărora se aflau multe oi albe. Cum interpretezi aceasta, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Nearabii vor împărtăși religia și descendența voastră.» Ei au exclamat: «Nearabii!» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Dacă iman-ul (credița) ar fi fost atârnat de Pleiade, atunci

nearabii ar fi avut acces la el și ar fi fost cei mai fericiți oameni dintre perși.»” (Al-Hakim, Al-Mustadrak As-Sahihan)

Oamenii sunt asemeni mineralelor, fiecare rasă umană având natura sa specifică, pe care i-a oferit-o Allah Preaînaltul. Totuși, această specificitate nu este legată de modul în care aceștia au fost creați sau de originea lor.

Perfecțiunea Îi aparține numai lui Allah Preaînaltul, iar imperfecțiunea și defectele sunt caracteristici inerente ale fiilor lui Adam, cu excepția Profeților și a Mesagerilor (Pacea fie asupra lor!), ale căror învățături au însuflețit

inimile musulmanilor. Datorită acestora, ei au început să îi trateze pe oameni cu dreptate, respectând principiile aduse de aceștia în diferitele lor tranzacții. Al-Mustaurid Al-Qurashi a relatat că, atunci când se afla alături de ‘Amr ibn al-‘Ās (Allah să fie mulțumit de ei!), l-a auzit spunând pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«Ora (Ziua Judecării) va veni atunci când romanii vor constitui majoritatea oamenilor.» ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus (lui Mustaurid Al-Qurashi): «Ai grijă ce spui!» El i-a răspuns: «Spun ceea ce am auzit de la Mesagerul lui Allah

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).» În legătură cu aceasta, el a spus: «Dacă spui aceasta, înseamnă că ei au patru calități: sunt răbdători în fața unei încercări, își revin imediat după un necaz, sunt pregătiți să lupte din nou după ce s-au retras, sunt cei mai buni cu cei săraci, cu orfanii și cu cei slabi, și a cincea calitate a lor este aceea că opun rezistență opresiunii regilor.» (Muslim)

Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit pentru a eradica acest sistem oribil al castelor. Astfel, libertatea reprezintă unul dintre principiile religiei sale, o libertate generală la care au drept toți oamenii, în conformitate

cu regulile și Legea care au fost practicate și de califii de după Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acestea nu fac niciun fel de diferență între conducători și popor sau între cei bogați și cei săraci. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un egiptean a mers la ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) și i-a spus: „O, comandant al credincioșilor, îți cer protecția împotriva nedreptății!” ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus: „Ai primit protecția.” Bărbatul i-a spus: „Am câștigat o întrecere împotriva fiului lui ‘Amr ibn al-‘Ās (acesta din urmă era pe atunci guvernatorul Egiptului), iar fiul său a început să mă

biciuiască și să strige: «Sunt fiul unui nobil.»” ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a trimis un mesaj lui ‘Amr ibn al-‘Ās (Allah să fie mulțumit de el!), invitându-l să îl viziteze alături de fiul său. (Când aceștia au ajuns) ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Unde este egipteanul? Iată, ține biciul, a adăugat el, și biciuiește-l!” Bărbatul l-a biciuit, iar ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a repetat următoarea frază: „Biciuiește-l pe fiul unui nobil!” Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat: „El l-a biciuit și, jur pe Allah că l-a biciuit foarte tare, iar nouă ne-a plăcut aceasta. El nu s-a oprit din a-l biciui până când nu i-am cerut să o facă.

Apoi, ‘Omar i-a cerut bărbatului să îl biciuiască și pe ‘Amr. **Bărbatul a spus:** «O, comandant al credincioșilor, doar fiul său m-a lovit, iar eu m-am răzbunat pentru aceasta!» ‘Omar a spus (adresându-se lui ‘Amr): «De când înrobești oamenii, pe care mamele lor i-au născut liberi?» ‘Amr i-a răspuns: «O, comandant al credincioșilor, eu nu am știut despre aceasta, căci nu am fost informat, iar el nu a venit la mine.»” (Ibn ‘Abd al-Hukm)

Același lucru se aplică și atunci când este vorba despre egalitatea dintre toate ființele umane, toți oamenii aflându-se pe picior de egalitate, indiferent de diferențele existente între

ei. Toți sunt egali în ceea ce privește originea, crearea și proveniența, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, albi sau negri, arabi sau nearabi.

Nobilul Coran a venit cu următorul mesaj, pe care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) li l-a recitat oamenilor:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei [din Adam a creat-o și pe Eva] și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în Numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie

[...]!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Originea oamenilor este aceeași, căci toți sunt descendenți ai aceluiași strămoș, Adam (Pacea fie asupra sa!). Allah Preaînaltul ne explică acest lucru, spunând:

„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii!» și el a fost.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

Astfel, Allah Preaînaltul a făcut din el sursa răspândirii ființei umane pe Pământ. El Preaînaltul, spune:

„Printre Semnele Lui [este acela] că El v-a creat pe voi din țărână și apoi iată-vă pe voi oameni care v-ați răspândit [pe Pământ].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:20]

Întreaga omenire provine de la același tată și de la aceeași mamă (Adam și Eva), fapt pentru care nu există niciun fel de superioritate a unui om asupra altui om în ceea ce privește rasa și originea. Prima persoană creată de Allah Preaînaltul a fost Adam (Pacea fie asupra sa!), care este considerat a fi tatăl întregii omeniri. Apoi, El a creat-o pe soția sa, Eva, care este considerată a fi mama întregii omeniri. De la aceștia, au apărut toți ceilalți oameni și vor continua să apară până în

momentul în care Allah Cel Atotputernic va decide sfârșitul lumii și va anunța Judecata finală. În consecință, din moment ce toți au aceeași origine, nu există niciun motiv pentru care unii oameni să considere că au merite mai deosebite față de alții, sau să îi înjosească, înrobească sau disprețuiască pe alții. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Allah v-a salvat de aroganța din Jahiliyyah și de lauda cu linia genealogică. Acum, oamenii sunt de două tipuri: (primul tip este) un om dreptcredincios, care are taqwa și care este cinstit în fața lui Allah și (cel de al doilea tip este) un om păcătos, care

este mizerabil și neînsemnat în fața lui Allah. Toți oamenii sunt fiii lui Adam, iar Allah l-a creat pe Adam din lut.”

(At-Tirmidhi)

Allah Preaînaltul spune:

„Oamenii nu au fost decât o singură comunitate [au avut aceeași credință și o divinitate unică] și apoi s-au deosebit ei. Și de n-ar fi fost un cuvânt rostit mai înainte de Domnul tău [în legătură cu amânarea pedepsei celei mari până în Ziua Învierii], ar fi fost hotărât pentru ei [lucrul] asupra căruia ei au avut păreri deosebite.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:19]

Toate ființele umane care au existat sau care vor exista au aceeași origine. Inițial, toți oamenii au avut aceeași religie și limbă, însă, din cauza proliferării și a creșterii numărului lor, ei s-au răspândit pe Pământ, ajungând în toate colțurile globului. Drept consecință naturală a răspândirii lor, oamenii au ajuns să se diferențieze din punctul de vedere al limbii, culorii și caracterului, aceasta fiind o urmare logică a influenței mediului ambient. Toate aceste diferențe au fost însoțite de o modificare a modului de gândire și a sistemului de viață, precum și a credințelor. Din acest motiv, Allah Preaînaltul a trimis Mesageri, pentru a îi aduce pe oameni înapoi la sursa

fundamentală, care este reprezentată de adorarea exclusivă a lui Allah Preaînaltul, fără a Îi asocia niciun fel de parteneri. **Allah Preaînaltul spune:**

„Noi am trimis la fiecare comunitate un Trimis [ca să le zică]: «**Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghut** [toate falsele divinități]!» Pe unii dintre ei i-a călăuzit Allah, însă altora le-a fost hărăzită rătăcirea. Purcedeți prin lume și vedeți care a fost sfârșitul celor care i-au socotit mincinoși [pe Trimișii Noștri]!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **16:36**]

Islamul nu acordă niciun fel de atenție aparenței fizice a oamenilor și aceasta deoarece Mesagerul lui Allah (**Pacea și**

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a spus:

„(În fața noastră) se poate afla o persoană cu părul vâlvoi, acoperită de praf, înveșmântată în două cârpe și căreia oamenii îi întorc spatele, dar care, dacă face un jurământ în Numele lui Allah (cu privire la orice) Allah îl va îndeplini.” (Al-Hakim, Al-Mustadrak As-Sahihan)

De asemenea, Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Multe persoane cu părul vâlvoi și acoperite de praf sunt întoarse de la uși (în timp ce se bucură de o asemenea

onoare în fața lui Allah încât) dacă face un jurământ în Numele lui Allah (cu privire la orice) Allah îl va îndeplini.” (Muslim)

Cunoscând faptul că unii ar putea exploata diferențele de rasă, culoare sau origine pentru a perpetua această discriminare urâtă, Legea islamică a oprit calea spre aceasta. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat motivul existenței diferențelor de rasă între fiii lui Adam, precum și a celor în ceea ce privește starea lor de spirit și propria natură, spunând:

„Într-adevăr, Allah Preaînaltul l-a creat pe Adam dintr-un pumn de pământ,

luat de pe întreaga suprafață a Pământului, iar fiii lui Adam au apărut asemeni pământului: printre ei sunt cei cu piele roșie, neagră, albă, galbenă sau cei din rasele intermediare, cei blânzi și cei aspri, cei buni și cei răi.”
(Ibn Hibban)

Indiferent de sex, culoarea pielii, a limbii vorbite sau a țării de origine, oamenii sunt toți egali în fața lui Allah. Singura diferență dintre ei este dată de relația apropiată sau îndepărtată pe care o au cu religia lui Allah, precum și de taqwa (evlavie, conștiința de Allah) și de binele care îl fac față de ei înșiși și față de societate. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm [Atoatecunoscător, Omniscient], Khabīr [Atoateștiutor].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Allah Preaînaltul nu ne-a împărțit în națiuni și triburi pentru a marca superioritatea unor oameni asupra altor oameni sau a unui trib asupra altuia, ci El a făcut această diviziune pentru a ne recunoaște unul pe altul și pentru a ne distinge. Acest caz este asemeni celui în care un individ poartă un nume doar pentru a fi cunoscut și a se distinge

dintr-o mulțime. **Allah Preaînaltul spune:**

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **17:70**]

Acest statut onorabil este oferit întregii omeniri, nefiind specificată o anumită rasă deasupra alteia sau un grup de oameni deasupra altui grup. **Allah Preaînaltul spune:**

„El este acela care v-a făcut pe voi urmași pe Pământ, care v-a ridicat pe

unii dintre voi deasupra altora, în trepte [pentru a vă deosebi în privința averii, calităților și defectelor, înfățișării, culorii pielii etc.] [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:165]

Întreaga omenire, fără excepție, a fost creată pentru a Îl adora pe Allah, pentru a dezvolta lumea și pentru a se succeda generații după generații, după cum ne-a spus Allah Preaînaltul în versetul precedent. El, Preaînțeleptul, i-a diferențiat pe oameni în ceea ce privește distribuirea averii, comportamentul, frumusețea și defectele, alura, forma sau culoarea, însă nu și în ceea ce privește esența

creării, după cum a explicat Allah Preaînaltul în următorul verset:

„[...] Noi le-am împărțit lor cele spre trebuință în viața din această lume și i-am ridicat pe ei unii deasupra altora, în trepte, pentru ca unii dintre ei să-i pună pe alții să lucreze [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:32]

În conformitate cu egalitatea recunoscută de islam, toți oamenii, fără excepție, sunt egali în ceea ce privește următoarele:

1. protejarea drepturilor legitime ale fiecărui individ, indiferent de genul, rasa sau etnia sa. De asemenea, aceasta le permite oamenilor să se bucure de

libertatea guvernată de normele religiei, care este diferită de libertatea brută absolută, ale cărei fructe amare sunt gustate de lumea civilizată de astăzi. Într-adevăr, acest tip de libertate brută a transformat societățile umane în unele în care decadența este iminentă, deoarece ele sunt constituite din indivizi care nu își cunosc tații, fapt care conduce la răspândirea viciilor. La toate acestea, se adaugă faptul că închisorile sunt pline de prizonieri care se fac vinovați de infracționalități cauzate de lipsa moralei, de deturnare de fonduri, de infracțiuni financiare sau de atentate grave la adresa ordinii sociale etc.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi, oameni! Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața unei persoane de culoare roșie și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară în fața uneia de culoare neagră, decât în ceea ce privește taqwa (evlavia și conștiința de Allah).”
(Ahmad)

2. egalitatea oamenilor în fața legilor religioase

Astfel, nu există diferențe de gen, rasă sau culoare. **Allah Preaînaltul spune:**

„Cu adevărat, Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Cu adevărat, Allah este Samī‘ [Cel care aude toate], Basīr [Atoatevăzător].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:58]

Profetul Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a spus:

„(...) Națiunile dinaintea voastră au fost distruse din cauza faptului că,

atunci când cineva de viță nobilă dintre ei fura, îl iertau, însă dacă o persoană săracă dintre ei fura, atunci îi aplicau pedeapsa prescrisă. (Jur) Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, i-aș tăia mâna!” (Al- Bukhari și Muslim)

3. egalitatea în ceea ce privește responsabilitățile, recompensa și pedeapsa.

Allah Preaînaltul spune:

„Așadar, oricine a făcut un bine egal [chiar cât] cu greutatea unui atom [sau o furnică mică] îl va vedea [adică va vedea răsplata pentru el] ~ Și oricine a făcut un rău egal [chiar cât] cu

greutatea unui atom [sau o furnică mică] îl va vedea [adică va vedea pedeapsa pentru el].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 99:7-8]

4. egalitatea în ceea ce privește dreptul la demnitatea umană. Nimeni nu trebuie să fie rănit din cauza culorii pielii, a sexului sau a credinței sale.

Allah Preaînaltul spune:

„Nu-i ocărâți pe aceia care sunt invocați afară de Allah [idolii], ca să nu-L ocărăscă ei pe Allah, întru dușmănie și nepricepere! Astfel am împodobit Noi [în ochii] fiecărei comunități făptuirea sa. Apoi, la Domnul lor va fi întoarcerea lor și El le va vesti despre ceea ce au făcut ei.”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 6:108]

5. egalitatea în ceea ce privește
sacralitatea sângelui, a averii și a
onoarei. Mesagerul lui Allah (Pacea și
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a spus:

„Cu adevărat, Allah a făcut viețile,
averile și onoarea voastră la fel de
sacre și inviolabile cum este această zi
sacră a voastră (ziua de Arafat din
timpul hajj-ului), din această lună sacră
a voastră (luna Dhu-l-Hijjah, a
douăsprezecea lună a calendarului
islamic), în această localitate a voastră
(Mecca și împrejurimile sale). Este de
datoria celor prezenți să îi informeze

pe cei absenți , deoarece cei care sunt absenți s-ar putea să înțeleagă mai bine (ceea ce am spus) decât cei prezenți.”
(Al-Bukhari și Muslim)

6. Oamenii sunt egali în ceea ce privește ocuparea funcțiilor publice și a responsabilității în societate, în conformitate cu meritele, aptitudinile și capacitățile lor. Adiy al-Kindi (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«O, oameni! Acela dintre voi care este pus de către noi într-o funcție de conducere și ascunde de noi un ac sau ceva și mai mic decât acesta (să știe)

că aceasta este o însușire ilegală (din fondurile publice), iar el va trebui să o aducă în Ziua Învierii.» **Naratorul a adăugat:** «Un bărbat negru dintre ansari, și parcă îl văd în fața ochilor, s-a ridicat și a spus: „O, Mesager al lui Allah, ia-mi funcția.” El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat: „Ce înseamnă aceasta?” El (bărbatul) a răspuns: «Te-am auzit spunând cutare și cutare» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Și eu zic aceasta. Acela dintre voi care este numit de noi într-o poziție de autoritate, trebuie să își achite toate îndatoririle față de aceasta, fie ele mici sau mari. Ceea ce i se oferă trebuie să ia și trebuie să se

abțină de la ceea ce îi este oprit.”»”
(Abu Dawud)

7. egalitatea în ceea ce privește
utilizarea binecuvântărilor pe care
Allah Preaînaltul le-a pus la dispoziția
noastră în acest Univers. Allah
Preaînaltul spune:

„O, oameni, mâncați din ceea ce se află
pe Pământ și este îngăduit și bun [ca
hrană] și nu urmați pașii lui Șeytan,
căci el vă este dușman mărturisit.”
[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 2:168]

8. egalitatea în ceea ce privește
adorarea lui Allah Unicul, fără a Îi face
parteneri. Într-adevăr, islamul se

adresează tuturor ființelor umane, indiferent de rasă, gen sau origine.

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi, oameni, slăviți-L pe Domnul vostru, care v-a făcut pe voi și pe cei de dinaintea voastră. Ca să aveți frică [de El].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:21]

Legea cu care Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit a eradicat toate formele de rasism și tot ceea ce amintea de acesta. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că dragostea și ura trebuie să fie doar de dragul religiei și nu pentru o cauză naționalistă:

„Cel care luptă pentru o cauză care nu este clară, care promovează tribalismul sau care se mâniază de dragul tribalismului a murit în ignoranță (asemeni celor din Jahilyyah).” (An-Nasa’i)

Criteriul care distinge o persoană în islam nu este reprezentat de reputație sau de filiație. Din această cauză, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat o afecțiune imensă față de Suhaib ar-Rumi, Salman Persanul și de Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de ei!), fapt care l-a determinat să facă următoarea afirmație: „Sunt dintre oamenii Paradisului.”

În opoziție, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a simțit doar ură și adversitate față de unchiul său, Abu Lahab, cu privire la care a fost revelată o întreagă Sură din Nobilul Coran, Capitol ce urmează să fie citit până în Ziua Învierii și în care se află amenințarea cu o pedeapsă severă la adresa lui. **Allah Preaînaltul spune:**

„Să piară și să fie distruse cele două mâini ale lui Abu Lahab [expresie arabă care înseamnă «**Fie ca Abu Lahab să piară și să fie mâhnit!**»] și [cu adevărat] el a fost pierdut și distrus! [verbele din Coran la timpul trecut sunt, de regulă, utilizate pentru ceva care se va întâmpla în viitor, pentru a arăta că acel lucru se va întâmpla cu

siguranță și că nimic nu poate schimba acest lucru] [Abu Lahab a fost unul dintre unchii Profetului și unul dintre cei mai mari dușmani ai săi. Atunci când Profetul i-a chemat pe conducătorii tribului Quraiș pentru a îi invita la islam, Abu Lahab i-a spus: «Pentru acest lucru lipsit de importanță ne-ai chemat aici? Fie ca tu să pieri!» De aceea, în acest verset este un răspuns la ceea ce a spus Abu Lahab.] ~ Averele și copiii săi nu îi vor fi de niciun folos [acestea nu îl vor proteja nici de pedeapsă, nici nu îi vor aduce vreun câștig împotriva lui Allah]. ~ El va intra în Focul Văpăii aprinse [cu putere], unde va arde.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 111:1-3]

Nobilul Coran - prima cartă a musulmanilor, revelată pentru întreaga omenire - ne informează cu privire la Luqman înțeleptul, un sclav negru abisinian, căruia Allah Preaînaltul i-a oferit înțelepciunea. Un întreg capitol din Coran poartă numele său, ca un elogiu la adresa lui, prin care se subliniază meritele sale, mai ales ținând cont de faptul că acest Capitol se află alături de altele din Nobilul Coran, care poartă numele unor Profeți și Mesageri ai lui Allah (**Pacea fie asupra lor!**) sau oameni sinceri și puri, **printre care amintim:** Noe, Avraam, familia lui 'Imran, Maria, Iosif, Iona și Mohammed etc. Toate aceste Sure (**Capitole**) sunt recitate de dimineața

până seara de către musulmani în rugăciuni, iar acest fapt întărește în sufletele lor principiul egalității între toți oamenii, acesta fiind mereu prezent în mințile lor.

Abisinia este un pământ african, iar majoritatea populației sale este formată din negri. La începutul misiunii sale, Mesagerul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) le-a poruncit companionilor săi să emigreze acolo, pentru a scăpa de persecuțiile celor din tribul Quraiș și a aliaților acestora. El (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) le-a spus:

„Abisinia este ținutul unui rege care nu va lăsa ca vreo persoană să fie victima unei nedreptăți. Mergeți și rămâneți acolo până când Allah vă va oferi o cale de întoarcere.” (Al-Baihaqi, clasificat sahih de către Al-Albani în As-Silsilah as-Sahihan)

În momentul în care regele Abisiniei, Negus, a murit, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Faceți rugăciunea de înmormântare pentru el!» Ei (cei din jur) au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, trebuie să ne rugăm pentru un sclav abisinian?» Atunci, Allah a revelat versetul:

«Printre oamenii Scripturii sunt unii care cred în Allah, în ceea ce vi s-a trimis vouă și ceea ce li s-a trimis lor, smeriți înaintea lui Allah, care nu vând versetele lui Allah pe un preț de nimic. [...]» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:199]” (Al-Baihaqi, clasificat sahih de către Al-Albani în As-Silsilah as-Sahihan)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«(...) Cereți iertarea lui Allah pentru fratele vostru!» Naratorul (Abu Hurairah) a adăugat: «Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a făcut să se alinieze în rânduri la

Musalla și a rostit takbīr (Allahu Akbar) de patru ori.»” (Al-Bukhari)

Îndemnul la egalitate predicat de islam nu este doar o simplă afirmație sau un simplu discurs pe care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl ținea oamenilor săi, ci el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl punea și în practică. Spre exemplu, Osama ibn Zaid (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, în ciuda faptului că el era doar un sclav eliberat al Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și fiul sclavului său eliberat (Zaid ibn Haritha) și cu toate că avea un ten foarte închis la culoare și un nas plat, Profetul lui

Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să îi ia în brațe pe el și pe Hassan, fiul fiicei sale, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ei!), și să spună:

„O, Allah! Iubește-i așa cum îi iubesc eu.” (Al-Bukhari)

De asemenea, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a relatat:

„Nu se cuvine ca o persoană să îl urască pe Osama, deoarece l-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «Cel care îl iubește pe Allah

și pe Mesagerul Său, trebuie să îl iubească și pe Osama.»” (Ahmad)

Mai mult decât atât, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit pe Osama (Allah să fie mulțumit de el!) conducător al armatei musulmane trimise pentru cucerirea romanilor, având sub comanda sa companioni măreți și nobili ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Unii dintre companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) au considerat că acest lucru era mult prea mult pentru Osama (Allah să fie mulțumit de el!) și au făcut observații în acest sens. Atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a auzit acest lucru, s-a urcat la amvon,
L-a slăvit pe Allah Preaînaltul și a
spus:

„Dacă voi criticați conducerea lui
Osama, înseamnă că, înainte,
obișnuiți să criticați și conducerea
tatălui său. (Jur) Pe Allah, el a meritat
să fie conducător și a fost una dintre
cele mai dragi persoane pentru mine și
(acum) acesta (Osama) este unul dintre
cei mai dragi mie după el (Zaid).” (Al-
Bukhari)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) a murit înainte ca
armata lui Osama (Allah să fie
mulțumit de el!) să plece pentru a îi
cucerii pe romani.

După moartea lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ei!) a devenit calif și a dorit să îndeplinească ultima dorință a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus: „Ansarii își doresc ca o persoană mult mai în vârstă decât Osama să preia conducerea armatei.” Această afirmație l-a mâniat foarte tare pe Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus următoarele: „Fie ca mama ta să își piardă copiii! O, Ibn al-Khattāb, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a numit și tu vrei ca eu să-l destitui?

Jur pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că, până și împotriva vântului și a oceanului, eu îl voi păstra în fruntea expediției pe Osama!”

Tânărul comandant negru a plecat din Medina alături de armata sa, iar Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) l-a însoțit pentru a-și lua rămas-bun. În timp ce Osama se afla călare pe calul său, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) mergea pe jos, foarte aproape de el. Osama s-a simțit rușinat de această situație și i-a spus lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!): „O, calif al Mesagerului lui Allah! Jur pe Allah că trebuie să încaleci un cal. Altfel, voi descăleca și eu!” Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) i-a dat următorul

răspuns: „Jur pe Allah că nu trebuie să descaleci și că eu nu trebuie să încălec un cal. Ce este greșit în a-mi acoperi picioarele de praf de dragul lui Allah pentru o scurtă perioadă de timp?!”

Apoi, el (Allah să fie mulțumit de el!) i-a cerut permisiunea lui Osama (Allah să fie mulțumit de el!) de a îl păstra pe ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) alături de el în Medina pentru a îl ajuta în rezolvarea unor chestiuni, demonstrând, astfel, că trebuie să soliciți permisiunea comandantului, chiar dacă acesta este tânăr.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a început să pună în practică principiul egalității pornind de la el însuși. Într-adevăr, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) avea cea mai bună genealogie și făcea parte din cea mai nobilă familie; tribul său era cel mai bun dintre triburile arabe, iar rangul său era recunoscut în unanimitate. Cu toate acestea, el (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) avea obiceiul de a spune:

„Nu exagerați în laudarea mea la fel cum creștinii au făcut cu Isus, fiul Mariei, deoarece eu nu sunt decât un Rob al lui Allah; așadar, spuneți-**mi**: **«Robul și Mesagerul lui Allah.»**” (Al-Bukhari)

Mai mult decât atât, în ciuda rangului său important, a genealogiei sale mărețe și a nobleței sale, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a dat-o în căsătorie lui Zaid, sclavul eliberat, pe verișoara sa, Zeinab bint Jahș (Allah să fie mulțumit de ei!).

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) făcea tot posibilul pentru a inculca principiile nobile ale Legii islamice în inimile adeptilor săi. Mai mult decât atât, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se interesa de situația lor, întrebând despre starea lor, fără a face vreo deosebire între ei. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!)

a relatat povestea unei femei negre care obișnuia să curețe moscheea. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a observat că aceasta lipsește și s-a interesat de ea, însă i s-a spus că aceasta a murit. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat:

„«De ce nu mi-ați spus despre moartea ei?» Se pare că ei (companionii) considerau că aceasta era o chestiune fără importanță. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut: «Arătați-mi mormântul ei!» Apoi, ei i-au arătat mormântul acesteia, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a oferit rugăciunea funerară pentru ea și a spus: «Acele morminte își acoperă locuitorii cu întuneric, iar Allah va aduce lumină locuitorilor lor datorită suplicației mele pentru ei.»” (Al-Bukhari și Muslim)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi prefera pe alții lui însuși, obișnuind să ofere cadouri fără a face discriminare, indiferent de culoarea sau etnia persoanei. Mujahid (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Familia lui ‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) a sacrificat o oaie și, atunci când el a sosit, a întrebat: «I-ați dat o parte din

ea și vecinului nostru evreu? I-ați dat o parte din ea și vecinului nostru evreu? L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând: „Îngerul Jibril a continuat să mă sfătuiască în ceea ce privește (tratarea) vecinilor (cu politețe și bunătate), până când am crezut că îmi va porunci (de la Allah) să îi fac moștenitori.”»” (At-Tirmidhi)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să stea în mijlocul companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!), să glumească și să discute cu ei. De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se interesa de starea lor, le asculta nemulțumirile și le corecta faptele și

cuvintele care se aflau dincolo de învățăturile islamului și, mai cu seamă, pe acelea care reprezentau o ofensă la adresa altora sau o desconsiderare a acestora. Al-Ma'rur ibn Suwayd (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„L-am văzut pe Abu Dharr purtând o mantie, iar robul său purta o mantie, de asemenea. L-am întrebat despre aceasta, iar el a spus: «Am insultat un bărbat cu privire la mama sa, iar el s-a plâns cu privire la aceasta la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit la mine și m-a întrebat: „L-ai insultat cu privire la mama sa?” I-am răspuns: „Da.” La aceasta, el (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Încă mai ai unele caracteristici din perioada preislamică. Servitorii tăi sunt frații tăi pe care Allah i-a pus sub autoritatea ta. Oricine îl are pe fratele său sub autoritatea sa, să-l hrănească din ceea ce mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce se îmbracă și să nu-l împovăreze cu mai mult decât poate suporta. Dacă îl împovărați cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutați-l.”»” (Al-Bukhari)

Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de el!) era un sclav abisinian negru, care nu avea un rang nobil, însă a reușit să îl obțină odată cu acceptarea islamului, prin modestia sa și cunoașterea drepturile oamenilor. De

fiecare dată când oamenii veneau la el și îi menționau meritele, lăudându-l pentru bunătatea pe care Allah i-a oferit-o, el obișnuia să spună pentru a evita vanitatea și mândria, **în timp ce lacrimile îi coborau pe față:** „Eu sunt doar un abisinian care, până ieri, era doar un sclav.”

De asemenea, atunci când afla că oamenii îl preferau pe el lui Abu Bakr **(Allah să fie mulțumit de el!)** - primul calif al islamului după Mesagerul lui Allah **(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)** - cea mai bună creatură după Mesageri și Profeti, el **(Allah să fie mulțumit de el!)** obișnuia să spună: „Cum puteți să mă preferați

când eu nu sunt nimic altceva decât una dintre faptele sale bune?!”

Cine este acest sclav abisinian care a intrat în Ka‘bah, i-a scuipat pe idolii aflați în incinta acesteia și a spus: „Cel care îi adoră este cu adevărat pierdut.”?

Cine este acest sclav abisinian despre care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că este unul dintre oamenii Paradisului? Într-o zi, la rugăciunea Fajr, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus la Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și i-a spus:

„«Vorbește-mi despre cea mai bună faptă pe care ai făcut-o după acceptarea islamului, deoarece ți-am auzit pașii în fața mea în Paradis.» Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns: «Nu am făcut nimic demn de menționat cu excepția faptului că ori de câte ori am efectuat abluțiunea ziua sau noaptea m-am rugat după efectuarea abluțiunii atât cât mi-a fost scris să mă rog.»» (Al-Bukhari)

Bilal Abisianul și alți oameni dreptcredincioși au fost menționați de către Allah Preaînaltul în Nobilul Coran, care va fi citit și recitit până în Ziua Învierii.

Nobilii din tribul Quraiş au mers la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timp ce acesta se afla în compania lui Bilal Abisinianul, Salman Persanul, Suhaib Romanul și mulți alți credincioși, printre care Ibn Umm ‘Abd Allah, ‘Ammar și Khabab. În momentul în care i-au văzut în preajma Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ei i-au privit cu superioritate și, luându-l pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) deoparte, i-au spus:

„«Vrem să stai alături de noi, astfel încât arabii să ne recunoască superioritatea. Dacă delegațiile arabilor

vor veni la tine, ne-am simți rușinați ca acestea să ne vadă alături de acești sclavi. Așadar, atunci când noi venim la tine, fă-i să se îndepărteze de tine, iar când terminăm, stai cu ei dacă dorești aceasta.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Bine.» Ei i-au cerut: «Scrie un document pentru noi (prin care promiți să faci astfel)!» Astfel, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut o bucată de hârtie și l-a chemat pe ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) pentru a îl scrie, în timp ce noi (companionii săraci menționați anterior) stăteam într-un colț. Atunci, Jibril (Pacea fie asupra sa!) a venit cu Revelația:

«Și nu-i alunga pe cei care Îl imploră pe Domnul lor, dimineața și seara, dorind Fața Sa [Mulțumirea lui Allah]. Nu-ți revine ție să le ții socoteală de nimic și nu le revine lor să-ți țină socoteală de nimic. Iar de-i vei alunga, vei fi dintre cei nelegiuți. ~ Și astfel i-am încercat Noi [pe oameni], unii prin alții, **pentru ca ei să zică:** „Aceștia sunt cei pe care i-a binecuvântat Allah cu Harul Său dintre noi?” Oare nu este Allah cel care-i cunoaște cel mai bine pe cei mulțumitori? ~ Și dacă vin la tine, [o, Mohammed] aceia care cred în versetele Noastre, **spune:** „Pacea fie asupra voastră! [răspunde salutului lor și vestește-le lor îndurarea lui Allah care-i cuprinde și pe ei] Domnul vostru

Și-a prescris Sie însuși îndurarea. Deci acela dintre voi care face un rău din ignoranță, iar apoi se căiește și îndreaptă fapta, [să știe că] El este Al-Ghafūr [Atoateiertătorul], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul].”» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:52-54]

Apoi, am ajuns atât de aproape de el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) încât genunchii noștri îi atingeau pe ai lui, iar Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stat cu noi. Atunci, Allah a revelat:

«Și fii răbdător împreună cu aceia care-L cheamă pe Domnul lor dimineața și seara, dorind Fața Sa

[Mulțumirea lui Allah]! Și nu întoarce ochii tăi [pentru alții] de la ei, râvnind la podoaba vieții din această lume și nu te supune celui a cărui i-am făcut inima nepăsătoare față de pomenirea Noastră, care urmează poftei sale și ale cărui fapte sunt în deșert.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:28]

(...) Obişnuiam să stăm alături de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar dacă sosea timpul ca el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să plece, atunci ne ridicam și plecam și numai după aceea pleca și el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).” (Ibn Majah)

Deci cine este acest abisinian, care până mai ieri era doar un sclav și apoi a fost înnobilit prin convertirea sa la islam? Să îi urmărim istoria, așa cum a fost scrisă de către Khalid Mohammed Khalid (Allah să aibă milă de el!), care a spus:

„El este Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de el!), primul muezin al islamului, a cărui voce a proclamat chemarea la adevăr. El este Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), distrugătorul de idoli.

El este Bilal (Allah să fie mulțumit de el!). Care dintre voi nu îl cunoaște pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), cel care a invadat inimile și sufletele

musulmanilor din toate colțurile lumii?
El (Allah să fie mulțumit de el!)
reprezintă una dintre minunile cele mai
mari ale islamului.

De la începuturile islamului și până în
zilele noastre, din fiecare zece
musulmani, cel puțin șapte au auzit de
Bilal (Allah să fie mulțumit de el!).
Aceasta înseamnă că, de-a lungul
secolelor și generațiilor, sute de
milioane de oameni l-au cunoscut pe
Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), i-
au reținut numele și i-au recunoscut
rolul, la fel cum au făcut și cei doi mari
califi ai islamului, Abu Bakr și ‘Omar
(Allah să fie mulțumit de ei!).

Dacă întrebați un copil musulman din școala primară cine a fost Bilal (**Allah să fie mulțumit de el!**), indiferent dacă vă aflați în Egipt, Pakistan, China, America de Nord sau de Sud, Europa, Rusia, Irak, Siria, Iran, Sudan, Tunisia, Maroc, Algeria, în adâncurile Africii, pe înălțimile Asiei sau în orice zonă în care trăiesc musulmani, el va răspunde că Bilal (**Allah să fie mulțumit de el!**) a fost muezinul Mesagerului lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) și cel care a suferit torturi din partea stăpânului său, care îi puneă cărbuni încinși pe piele pentru a încerca să îl facă să renunțe la religia sa (**islamul**), dar care a continuat să

repete, în ciuda acestor lucruri: «(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

În timp ce observăm nemurirea pe care islamul i-a acordat-o lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), trebuie precizat faptul că, înainte de convertirea lui, el (Allah să fie mulțumit de el!) nu era decât un sclav care păștea cămilele stăpânului său pentru câțiva pumni de curmale și care își aștepta moartea pentru ca astfel să fie complet uitat.

Cu toate acestea, credința sa sinceră și măreția religiei pe care a îmbrățișat-o i-au acordat un statut înalt în timpul vieții sale și în istorie, fiind considerat unul dintre cei mai măreți, nobili și generoși oameni din istoria islamului.

Într-adevăr, mulți oameni distinși, prestigioși sau bogați nu au obținut nici măcar o zecime din nemurirea câștigată de Bilal, acest sclav abisinian (Allah să fie mulțumit de el!). Mai mult decât atât, mulți eroi ai istoriei nu au avut o reputație comparabilă nici măcar cu o parte din reputația lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!).

După ce a ales islamul ca religie a sa, pielea neagră, genealogia modestă și disprețul pe care îl simțeau oamenii față de sclavi nu l-au privat de un statut nobil, obținut datorită sincerității, credinței, purității și altruismului său.

Oamenii considerau că un sclav, așa cum a fost Bilal (Allah să fie mulțumit

de el!), care avea origini străine, nu avea familie, nicio putere și niciun control, nici măcar asupra propriei vieți, nu era decât o posesiune a stăpânului său, care îl cumpărase cu bani. El (Allah să fie mulțumit de el!) pleca dimineța și revenea seara, petrecându-și ziua păstorind oile, cămilele și vitele stăpânului său. Oamenii considerau că o asemenea persoană nu era capabilă de nimic și nu putea aspira la nimic. Însă el (Allah să fie mulțumit de el!) a întrecut toate așteptările, îmbrățișând credința și obținând lucruri inimaginabile. Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a devenit primul muezin al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și al islamului, funcție pe care și-au dorit-o toți membrii nobili și puternici ai tribului Quraiș care au îmbrățișat islamul și l-au urmat pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Da, Bilal ibn Rabah! Cât eroism și câtă măreție exprimă acest nume!

El (Allah să fie mulțumit de el!) a fost un abisinian, a cărui mamă era o negresă pe nume Hamamah. Destinul a făcut ca el (Allah să fie mulțumit de el!) să fie slavul lui Umayyah ibn Khalaf Al-Jumhi, care locuia în Mecca, iar mama sa era, de asemenea, sclavă. El (Allah să fie mulțumit de el!) a dus o viață de sclav, zilele lui semănând una cu cealaltă, neavând

niciun drept și nicio speranță la un viitor mai bun.

Veștile despre Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au început să îi atragă atenția lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) atunci când meccanii au început să vorbească despre el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a auzit discuțiile stăpânilor săi cu oamenii care îi vizitau, în special pe cele ale lui Umayyah ibn Khalaf, care era unul dintre liderii tribului Jamh. Stăpânul său, Umayyah ibn Khalaf, discuta cu prietenii și cu membrii tribului său, rostind cuvinte pline de furie, ciudă și răutate la adresa Profetului Mohammed (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a auzit cuvintele pline de furie și atributele care l-au ajutat să își formeze o idee despre această nouă religie, care chema la adorarea numai a lui Allah, la moralitate, egalitate și libertate. El (Allah să fie mulțumit de el!) a simțit că aceste atribute erau noi pentru mediul în care trăia. De asemenea, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) percepea din conversațiile agresive ale oamenilor că aceștia recunoșteau noblețea lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), loialitatea sa, sinceritatea și înțelepciunea.

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a auzit cum oamenii își manifestau uimirea față de ceea ce adusesese Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ei își spuneau unii altora:

«Mohammed nu a fost niciodată un mincinos, un mag sau un nebun, însă suntem nevoiți să îl acuzăm de aceste lucruri pentru a-i împiedica pe oameni să adere la religia lui.»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) i-a auzit pe oameni vorbind despre onestitatea, loialitatea, curajul, moralitatea, integritatea și înțelepciunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!). El (Allah să fie mulțumit de el!) i-a auzit, de asemenea, șoptind motivele care i-au determinat să-l conteste și să arate ostilitate față de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Motivele au fost următoarele:

- ❑ loialitatea față de religia strămoșilor lor;
- ❑ teama de gloria tribului Quraiș, aceeași care i-a permis acestuia să ocupe orașul care reprezintă sufletul religiei, Mecca;
- ❑ ura față de tribul Hashim, deoarece din acesta urma să vină un Profet.

Într-o bună zi, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a văzut Lumina lui Allah și a auzit din adâncul sufletului său semnalele acesteia. El (Allah să fie mulțumit de el!) a mers la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a îmbrățișat islamul. După convertire, viața lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) nu a mai fost așa de liniștită cum era înainte de aceasta. Înainte, viața sa se reducea la somn, mâncare și băutură. Vestea convertirii sale nu a întârziat să se răspândească. Sclavul abisinian se convertise și urmase calea lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Umayyah însuși i s-a adresat spunând:

«Nu contează! Soarele nu va apune astăzi fără ca islamul acestui sclav nesupus față de stăpânul său să dispară odată cu el!»

Cu toate acestea, Soarele a apus și nu a luat cu el islamul lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), ci a luat toți idolii quraișiți și pe protectorii acestora. În ceea ce îl privește pe Bilal, el (Allah să fie mulțumit de el!) a avut o atitudine onorabilă nu numai față de islam - această religie fiind cea mai demnă - ci față de întreaga omenire. El (Allah să fie mulțumit de el!) a îndurat cu curaj cele mai aspre pedepse, iar Allah Preaînaltul l-a făcut un exemplu al faptului că robia și culoarea neagră a pielii nu afectează măreția sufletului,

dacă acesta s-a umplut de credință și își iubește Creatorul.

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) le-a oferit o lecție importantă contemporanilor săi, adeptilor religiei sale, precum și adeptilor celorlalte religii, și anume că sentimentul de libertate și controlul asupra sentimentelor nu puteau fi cumpărate nici cu o cantitate atât de mare de aur încât să acopere întreg Pământul, nici cu toate pedepsele din lume.

„Primele persoane care și-au declarat în mod public islamul au fost șapte: Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Bakr (Allah să fie mulțumit

de el!), Ammar și mama sa, Sumaiya (Allah să fie mulțumit de ei!), Suhaib, Bilal și Al-Miqdad (Allah să fie mulțumit de ei!). În ceea ce îl privește pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul l-a protejat prin unchiul său, Abu Talib, care l-a apărat și i-a asigurat protecția. În ceea ce îl privește pe Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), Allah l-a protejat prin tribul său. În ceea ce îi privește pe ceilalți, toți au fost capturați de politeiști, care i-au îmbrăcat cu scuturi de fier și i-au lăsat să stea în căldura intensă a Soarelui, și toți au terminat prin a ceda în fața politeiștilor, cu excepția lui Bilal (Allah să fie

mulțumit de el!). Lui nu i-a păsat de ceea ce i se întâmpla de dragul lui Allah și nici poporului său nu i-a păsat de ceea ce i se întâmpla. Apoi, ei l-au lăsat pe el (Allah să fie mulțumit de el!) în grija copiilor, care îl plimbau pe străzile din Mecca, timp în care el (Allah să fie mulțumit de el!) repeta: «(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!» (Ibn Majah)

Ei l-au dezbrăcat și l-au așezat pe cărbuni aprinși pentru a-l face să renunțe la religia sa, însă Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) nu a cedat.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și islamul au făcut din Bilal (Allah să

fie mulțumit de el!) un exemplu pentru întreaga omenire în ceea ce privește respectul față de convingerile personale și apărarea libertății și a demnității.

La amiază, timp în care deșertul se transformă într-un infern mortal, politeiștii îl dezbrăcau pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și îl puneau să se întindă pe pietrele încinse din deșert; apoi, câțiva oameni cărau o piatră încălzită până la temperatura la care fierbe apa și i-o așezau pe piept.

Această tortură sălbatică s-a repetat zilnic, până când unora dintre cei care-l torturau li s-a făcut milă de el (Allah să fie mulțumit de el!) și i-au spus că îl

vor elibera cu condiția să îi laude pe idolii lor, rostind măcar un cuvânt în acest sens pentru ca mândria lor să nu aibă de suferit. Astfel, membrii tribului Quraiș s-ar fi putut lăuda că nu au fost învinși de tenacitatea și perseverența sclavului lor. Cu toate acestea, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a refuzat să rostească acel singur cuvânt pe care l-ar fi putut spune fără convingere pentru a-și salva viața, fără a-și pierde sau compromite credința... nici măcar acel singur cuvânt! Da, el (Allah să fie mulțumit de el!) a refuzat să îl rostească și, în schimb, a continuat să repete neobosit:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Cei care îl torturau, îi cereau să repete ceea ce ei spuneau, iar el (Allah să fie mulțumit de el!) le răspundea cu o ironie și o bătaie de joc surprinzătoare:

«Cu adevărat, limba mea nu poate pronunța aceasta!»

Astfel, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a rămas în această poziție, în acea căldură infernală, iar când se apropia apusul, îi legau o sfoară în jurul gâtului și le porunceau copiilor să-l poarte în jurul munților și pe străzile din Mecca, însă Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) continua să repete:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Când s-a lăsat noaptea ei i-au spus:

«Mâine vei vorbi bine despre idolii noștri. Spune că domnii tăi sunt Al-Lat și Al-'Uzza pentru ca noi să te lăsăm în pace, iar tu să poți face orice dorești. Noi am obosit să te torturăm, iar acum această sarcină a devenit atât de grea pentru noi încât ni se pare că noi suntem cei torturați.»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și-a scuturat capul și a spus:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Atunci, Umayyah ibn Khalaf l-a lovit și, explodând de furie, a strigat:

«Ce ghinion că ne aparții, sclav rău care ești! Jur pe Al-Lat și Al-'Uzza că

voi face din tine o lecție pentru sclavi și stăpâni!»

Însă Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns cu credința și măreția unui sfânt:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Atunci, unul dintre politeiștii prezenți a jucat rolul de simpatizant al lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), spunând:

«Liniștește-te Umayyah! Jur pe Al-Lat că el nu va mai fi torturat de azi înainte! Bilal este unul dintre noi, iar mama lui este sclava noastră. El nu ar accepta ca, din cauza convertirii sale la

islam, să fim ținta bârfelor și a bății de joc crude din partea quraișiților.»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a privit la fețele lor mincinoase și viclene și, cu un calm complet și un zâmbet luminos, care i-a șocat, a spus:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

A doua zi, atunci când Soarele era aproape de zenit, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a fost adus din nou la nisipul fierbinte, însă el a rămas răbdător, sperând la răsplata din Viața de Apoi. Abu Bakr As-Siddīq (Allah să fie mulțumit de el!) s-a apropiat și le-a spus celor care îl torturau pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!):

«Nu aveți teamă de Allah? Ați omorî un om pentru că spune: „Allah este Domnul meu!”? Până când?»

Umayyah i-a răspuns:

«Tu l-ai corupt! Salvează-l din situația în care se află!»

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a strigat:

«Ia mai mult decât valorează și lasă-l liber!»

Umayyah s-a simțit ca și cum ar fi fost găsit de o barcă de salvare în timp ce se îneca. Faptul că Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) i-a oferit un preț mai mare decât trebuia pentru

eliberarea lui Bilal (Allah să fie mulțumit de ei!) l-a bucurat foarte tare, deoarece își pierduse orice speranță că acesta ar fi abandonat vreodată islamul și, de asemenea, fiind negustor, a realizat că vânzarea lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) era mult mai profitabilă decât uciderea lui. Astfel, i l-a vândut lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), care l-a eliberat imediat, iar Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și-a luat locul printre oamenii liberi.

Atunci când Abu Bakr și-a pus brațul în jurul lui Bilal (Allah să fie mulțumit de ei!) pentru a-l elibera, Umayyah i-a spus:

«Ia-l, pentru că jur pe Al-Lat și Al-'Uzza, chiar dacă mi-ai fi oferit doar o uqiyah (monedă), ți l-aș fi vândut.»

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a observat amărăciunea, disperarea și dezamăgirea din aceste cuvinte și s-a abținut să răspundă. Cu toate acestea, din cauza faptului că aceste cuvinte încălcau demnitatea lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), care acum devenise fratele și egalul lui, i-a spus lui Umayyah:

«Jur pe Allah, chiar dacă ai fi cerut o sută de uqiyah, le-aș fi plătit în schimbul libertății lui.»

Apoi, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) și-a adus companionul în fața Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a dat vestea bună a eliberării sale, pe care a sărbătorit-o. Musulmanii care au crezut în Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au suferit foarte multe prejudicii din partea quraișiților din Mecca. Din această cauză, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit să emigreze la Medina, pentru a fi într-un loc sigur și departe de răul venit din partea politeiștilor din tribul Quraiș.

După ce Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și musulmanii s-au stabilit în Medina, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a instituit chemarea la rugăciune (adhan). Cine a fost muezinul însărcinat cu chemarea la rugăciune de cinci ori pe zi și proclamarea Măreției și a Unicității lui Allah? Nimeni altul decât Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), cel care repeta în urmă cu 13 ani, în timp ce era torturat:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Iată că astăzi, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îl alesese pe el (Allah să fie mulțumit de el!) pentru a fi primul muezin al islamului. Cu vocea sa

melodioasă, el (**Allah să fie mulțumit de el!**) a umplut inimile de credință și urechile de fascinație atunci când a proclamat:

«Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț,

Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț

Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah,

Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah,

Mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah,

Mărturisesc că Mohammed este
Mesagerul lui Allah.

Grăbiți-vă la rugăciune! Grăbiți-vă la
rugăciune!

Grăbiți-vă la izbândă! Grăbiți-vă la
izbândă!

Allah este Prea Măreț, Allah este Prea
Măreț,

Nu există altă divinitate demnă de
adorare în afară de Allah.»

Cu timpul, politeiștii quraișiți au
început să își facă griji la vederea
faptului că numărul adeptilor acestei
noi religii era din ce în ce mai mare.
Astfel, a izbucnit un război între

musulmani și armata quraișită care venise din Mecca. A avut loc o luptă violentă, grea și cu multe pierderi, iar Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) s-a aruncat cu furie în prima bătălie dusă în numele islamului, bătălia de la Badr. La recomandarea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), sloganul acestei confruntări a fost:

«Allah este Unul, Allah este Unul!»

În această bătălie, quraișiții veniseră cu tot ce aveau mai bun și toți nobilii dintre ei au mers în expediție doar pentru a-și găsi moartea. Umayyah ibn Khalaf, cel care a fost stăpânul lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și

care l-a torturat în mod aprig nu voia să iasă din Mecca.

Atunci când prietenul lui, Uqbah ibn Abu Mu'ait, a auzit vestea refuzului său de a lua parte la expediție, s-a dus la el cu o cădelniță în mână, iar când a ajuns în fața lui, i-a aruncat-o și i-a spus de față cu o mulțime de oameni:

«O, Abu 'Ali, folosește aceasta! Tu faci parte dintre femei!»

Umayyah i-a spus:

«Fie ca Allah să te dezonoareze pe tine și ceea ce ai adus!»

Însă apoi nu a mai găsit cale de scăpare, văzându-se obligat să plece în

expediție alături de armată, ceea ce a și făcut. Ce ironie a sortii! Uqbah ibn Abu Mu'ait a fost cel mai mare susținător al lui Umayyah atunci când îi tortura pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și pe ceilalți musulmani, iar în acea zi tot el a fost cel care l-a îndemnat să ia parte la bătălia de la Badr, în care aveau să își piardă viața amândoi.

Umayyah făcea parte dintre cei care refuzaseră să ia parte la această bătălie, iar dacă Uqbah nu l-ar fi expus așa cum a făcut-o, nu ar fi ieșit niciodată din Mecca. Allah Preaînaltul face să se întâmple în mod inevitabil tot ceea ce voiește.

Așadar, Umayyah a plecat în expediție pentru că avea o datorie veche de achitat față de unul dintre robii lui Allah. Venise timpul achitării acestei datorii și, cu adevărat, Judecătorul Suprem nu lasă nicio datorie să se piardă. Destinului îi place să îi ia peste picior pe asupritori. Uqbah, ale cărui îndemnuri de a-i tortura pe credincioșii nevinovați au fost ascultate de Umayyah, a fost cel care l-a condus pe acesta la spânzurătoare. Și cine avea să fie călăul lui? Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) însuși! Aceeași mână pe care Umayyah a încătușat-o și aceeași persoană pe care a supus-o la bătăi și alte chinuri atunci când îi era stăpân. Aceeași mână care astăzi lua

parte la bătălia de la Badr, o întâlnire bine cronometrată de către Allah, care avea drept scop moartea călăului quraișit care i-a umilit pe credincioși, nedreptățindu-i și umilindu-i. Acest plan a decurs în mod perfect.

Atunci când bătălia a început între cele două grupuri (**quraișiții și musulmanii**), iar, în momentul în care aceasta a atins apogeul, musulmanii au strigat «**Allah este Unul, Allah este Unul!**», inima lui Umayyah s-a cutremurat, acesta fiind un avertisment pentru el. Acestea erau aceleași cuvinte pe care sclavul său le repeta în mod constant atunci când era torturat, iar astăzi, **aceste cuvinte deveniseră sloganul unei religii întregi și al unei națiuni întregi:**

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Cum era posibilă o asemenea viteză de răspândire? Săbiile s-au întâlnit în luptă, iar bătălia a fost acerbă. Atunci când aceasta se apropia de sfârșit, Umayyah ibn Khalaf l-a văzut pe ‘Abd ar-Rahman ibn ‘Awf (Allah să fie mulțumit de el!), un companion al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și i-a cerut protecție, spunându-i să îl ia drept prizonier, în speranța că astfel își va salva viața. ‘Abd ar-Rahman (Allah să fie mulțumit de el!) i-a acceptat propunerea și i-a acordat protecție. L-a luat cu el și, atunci când i-a văzut, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a strigat:

«Liderul necredincioșilor, Umayyah ibn Khalaf! Chiar dacă unii se vor salva, tu nu te vei salva!»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a scos sabia pentru a-i tăia capul celui a cărui mândrie durase mult prea mult, însă ‘Abd ar-Rahman ibn ‘Awf (Allah să fie mulțumit de el!) a strigat, **la rândul lui:**

«O, Bilal, este prizonierul meu!»

Un prizonier în timp ce războiul luase amploare și era în curs de desfășurare? Un prizonier de pe a cărui sabie încă picura sângele musulmanilor? Nu era posibil așa ceva! În opinia lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), aceasta

era o bătaie de joc, iar Umayya răsese și își bătuse joc de oameni suficient, atât de mult încât epuizase toate modalitățile în care cineva își poate bate joc. Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) și-a dat seama că singur nu putea face nimic, nu putea încălca protecția oferită de fratele său în islam. Astfel, el (Allah să fie mulțumit de el!) a strigat cu toată puterea la musulmani:

«O, ansari, acesta este liderul necredincioșilor, Umayyah ibn Khalaf! Voi nu vă veți salva dacă el se salvează!»

Musulmanii i-au încercuit pe Umayyah și pe fiul său, care lupta alături de quraișiți, iar ‘Abd ar-Rahman (Allah să

fie mulțumit de el!) nu a mai putut face nimic... mai rău decât atât, el (Allah să fie mulțumit de el!) și-a pierdut scutul în agitația care se formase.

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) s-a uitat îndelung la corpul lui Umayyah căzut sub loviturile săbiilor, apoi s-a îndepărtat strigând cu vocea lui senină:

«(Allah este) Unul, (Allah este) Unul!»

Nu cred că avem dreptul să analizăm lipsa de toleranță a lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) din această situație... Dacă întâlnirea dintre el (Allah să fie mulțumit de el!) și Umayyah ar fi avut loc în alte circumstanțe, am fi putut avea

pretenția ca Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) să îl ierte, iar un om cu credința și evlavia lui cu siguranță nu ar fi refuzat. Însă ei s-au întâlnit pe câmpul de luptă, unde ambele grupuri veniseră pentru a-și învinge adversarul. Săbiile erau încrucișate, iar cei uciși cădeau... În acea situație, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) l-a zărit pe Umayyah, omul care nu lăsase niciun loc pe corpul său fără urme de tortură. Unde l-a văzut și în ce ipostază? L-a văzut pe câmpul de luptă, în timp ce tăia capetele musulmanilor care îi ieșeau în cale și, dacă l-ar fi întâlnit pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) în acel moment, ar fi încercat să îl ucidă. În aceste condiții, logica nu ne permite

să îl judecăm pe Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) pentru că nu l-a iertat pe Umayyah.

Zilele au trecut și Mecca a fost cucerită. Atunci când a intrat în Mecca în fruntea a 10.000 de musulmani, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a exprimat recunoștința față de Domnul său și a proclamat Măreția Lui. Apoi, s-a îndreptat către Ka'bah, locul sfânt pe care quraișiții îl umpluseră cu un număr de idoli egal cu numărul de zile dintr-un an. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, în timp ce distrugea idolii:

«Adevărul (islamul) a venit și minciuna (necredința) a dispărut!» (Al-Bukhari)

Începând cu acea zi, nu au mai existat nici Lat, nici 'Uzza, nici Hubal[1].

Oamenii nu s-au mai prosternat niciodată în fața unei pietre sau a unui idol, ci numai în fața lui Allah, Cel cu care nimeni nu se poate compara, Singurul demn de a fi adorat, Preamărețul și Preaînaltul.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat în Ka'bah însoțit de Bilal (Allah să fie mulțumit de el!). Imediat ce a intrat, a găsit un idol ce-l înfățișa pe Profetul Ibrāhīm (Allah să fie

mulțumit de el!) în timp ce consulta destinul cu ajutorul săgeților. Furios, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

«Fie ca Allah să-i blesteme (pe quraișiți)! (Jur) pe Allah, nici Avraam și nici Ismael nu au consultat destinul cu ajutorul săgeților!» (Al-Bukhari)

«Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah (musulman), și nu a fost dintre cei care-I fac semeni.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:67]

Apoi i-a cerut lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) să urce pe Ka'bah și

să facă chemarea la rugăciune. El
(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie
asupra sa!) l-a numit adhan.

Ce moment minunat, ce loc minunat și
ce ocazie minunată!

Nimic nu se mișca în Mecca, iar miile
de musulmani stăteau în picioare și
repetau cu voce joasă cuvintele
chemării la rugăciune după Bilal
(Allah să fie mulțumit de el!). Profetul
(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie
asupra sa!) a ținut apoi un discurs
pentru oamenii din Mecca, **spunând:**

«O, voi oameni! Cu adevărat, Allah v-
a salvat de aroganța din Jahiliyyah și
de lauda cu linia genealogică. Acum,

oamenii sunt de două tipuri: (primul tip este) un om dreptcredincios, care are taqwa și care este cinstit în fața lui Allah și (cel de al doilea tip este) un om păcătos, care este mizerabil și neînsemnat în fața lui Allah. Toți oamenii sunt fiii lui Adam, iar Allah l-a creat pe Adam din lut. Allah spune: „O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Bineștiutor al tuturor lucrurilor).” [Traducerea sensurilor

Nobilului Coran, 49:13]» (At-Tirmidhi)

Deși era victorios, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat pe quraișiți:

«„Ce credeți că ar trebui să fac cu voi?” Aceștia au răspuns: „Ce este mai bine. Ești un frate generos și fiul unui frate generos.” Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu veți fi trași la răspundere astăzi. Mergeți, sunteți liberi!”» [Al-Baihaqi]

Ajunși la casele lor, politeiștilor nu le venea să creadă. Era acesta Mohammed, cel care mai ieri fusese

alungat din Mecca împreună cu adepții lui? Era el, cel care venise cu o armată de zece mii de credincioși? Era cel care îi învinsese și cel cărui ei îi uciseseră persoanele care îi erau cele mai dragi? Era el cel care le spusese cu câteva minute mai înainte «**Mergeți, sunteți liberi!**», cu toate că ei erau prizonierii lui?

Bilal (**Allah să fie mulțumit de el!**) a trăit alături de Mesagerul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) și a participat la toate expedițiile, chemând la rugăciune și la respectarea tuturor ritualurilor acestei religii mărețe, care i-a scos pe oameni din întuneric la lumină și din sclavie la libertate.

Islamul a devenit din ce în ce mai important, asemeni musulmanilor. Cu fiecare zi care trecea, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) se apropia din ce în ce mai mult de Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care l-a descris ca fiind «unul dintre locuitorii Paradisului». Cu toate acestea, el (Allah să fie mulțumit de el!) a rămas neschimbat, fiind același om generos și umil, care se considera a fi «abisinianul care până mai ieri era un sclav».

Cu toate acestea, el (Allah să fie mulțumit de el!) nu mai era un sclav, ci devenise un conducător datorită islamului. 'Omar (Allah să fie mulțumit de el!) obișnuia să spună:

«Abu Bakr este conducătorul nostru și el l-a eliberat pe conducătorul nostru.», referindu-se la Bilal. (Al-Bukhari)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit și l-a găsit pe Domnul său mulțumit de el. După el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Bakr As-Siddiq (Allah să fie mulțumit de el!) a devenit liderul spiritual al musulmanilor. Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a mers la el și i-a spus:

«O, calif al musulmanilor, l-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: „A sta de veghe o zi și o

noapte (în timpul luptii pe Calea lui Allah - jihad) este mai bine (în ceea ce privește răsplata) decât a posti o lună întreagă sau a se ruga pe fiecare noapte. Dacă o persoană moare (în timp ce face aceasta), va continua să primească răsplata pentru aceasta pentru totdeauna și va fi salvată de pedeapsa din mormânt.”» (Muslim)

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) l-a întrebat:

«Ce vrei, o, Bilal?»

El (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns:

«Vreau să merg pe Calea lui Allah și să mor pentru cauza Sa.»

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) l-a întrebat:

«Și cine va face chemarea la rugăciune pentru noi?»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns, **cu ochii în lacrimi:**

«Eu nu voi mai face chemarea la rugăciune pentru nimeni după moartea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).»

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) i-a cerut atunci:

«Rămâi și fă chemarea la rugăciune pentru noi, o, Bilal!»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns:

«O, calif al credincioșilor, dacă m-ai cumpărat și m-ai eliberat pentru tine, atunci reține-mă, însă dacă m-ai eliberat pentru Allah, lasă-mă pe mine și ceea ce fac în seama Celui pentru care am fost eliberat.»

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a spus atunci:

«Te-am eliberat pentru Allah, o, Bilal!»

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a călătorit la Shām, unde și-a așezat tabăra. Ultima dată când el (Allah să fie mulțumit de el!) a făcut chemarea la

rugăciune a fost atunci când comandantul dreptcredincioșilor, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), a vizitat Ash-Shām, iar musulmanii l-au implorat să îi ceară să facă pentru ei o singură chemare la rugăciune. El (Allah să fie mulțumit de el!) l-a chemat pe Bilal atunci când a venit timpul pentru rugăciune și i-a cerut să facă chemarea la aceasta. Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a urcat și a făcut chemarea la rugăciune, iar companiile Mesagerului lui Allah (Allah să fie mulțumit de ei!) care îl auziseră atunci când făcea chemarea la rugăciune în timpul vieții acestuia (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au început să plângă. Au

plâns așa cum nu mai plânseseră niciodată, iar ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) era cel care plângea cel mai tare.

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) a rămas cu tabăra în Shām, luptând pe Calea lui Allah, până când a murit, așa cum și-a dorit. Soția lui i-a stat alături pe tot timpul bolii de care a murit și striga la el:

«O, durerea mea!»

De fiecare dată, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) deschidea ochii și spunea:

«O, fericirea mea!»

Apoi, și-a dat ultima suflare în timp ce repeta:

«Mâine îi voi reîntâlni pe preaiubiții Mohammed și companionii săi!

Mâine îi voi reîntâlni pe preaiubiții Mohammed și companionii săi!»

Atunci când a murit, Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) avea șaiszeci și ceva de ani. El (Allah să fie mulțumit de el!) a fost îngropat lângă poarta mică a cimitirului din Damasc. Astfel, pământul acestui oraș conține oasele unuia dintre cei mai mari oameni ai islamului care s-a menținut ferm asemeni munților înalți în principiile și sacrificiul pentru cauza adevărului.

Fie ca Allah să fie mulțumit de tine, o, Bilal!”

Concluzii

Spuneți-mi, pe Domnul vostru, câtă măreție, demnitate, mândrie și onoare pune această religie în inima adeptilor săi! Aceasta este vocea adevărului, care umple inimile credincioșilor de bunătate și face ca acestea să se simtă atașate de Allah Preaînaltul, recunoscându-I Omnipotența și ignorând orice durere sau dificultate pe care o pot întâlni în cale. Mai mult decât atât, ei consideră acestea ca fiind niște plăceri, în același mod în care cei care își urmează dorințele își găsesc plăcerea atunci când se lasă conduși de

acestea. Însă, câtă diferență este între plăcerile și pasiunile care aduc regret și cele care aduc o viață veșnică de fericire și încântare! Ei au ales Calea Dreaptă, care i-a condus la această fericire pe care au găsit-o alături de Allah Preaînaltul. Această fericire nu este greu de atins, însă este nevoie de curaj și de dorința de schimbare. Ei au știut că singura cale care duce spre Paradis este urmarea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care nu a putut fi niciodată acuzat de minciună, trădare sau perfidie. Să vedem ce a avut de spus în acest sens Abu Sufyan (Allah să fie mulțumit de el!), înainte de convertirea sa la islam. ‘Abd Allah

ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Abu Sufyan ibn Harb m-a informat că Heraclius a trimis un mesager după el pe când însoțea o caravană a tribului Quraiș. Aceștia veniseră ca negustori în Shām, după ce fusese încheiat un armistițiu între Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și politeiștii din tribul Quraiș. Abu Sufyan și companiile săi au mers la Ierusalim, unde au fost conduși în fața lui Heraclius. L-au găsit în curtea sa regală, purtând o coroană, și era înconjurat de marii demnitari bizantini. El l-a chemat pe traducătorul său, care i-a întrebat, traducând ceea ce spusese Heraclius:

«Care dintre voi este cea mai apropiată rudă a omului care pretinde că este Profet?»

Abu Sufyan a răspuns:

«Eu sunt cea mai apropiată rudă a lui (din acest grup).»

Heraclius a spus:

«Aduceți-l aproape de mine și lăsați-i pe însoțitorii săi să stea în spatele lui.»

Abu Sufyan a adăugat:

«Heraclius i-a spus traducătorului său să le spună însoțitorilor mei că urma să îmi pună câteva întrebări cu privire la acel om (Profetul - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și că, dacă spuneam o minciună, ei trebuiau să mă contrazică.»

Abu Sufyan a adăugat:

«(Jur) Pe Allah! Dacă nu mi-ar fi fost teamă că însoțitorii mei aveau să mă numească un mincinos, nu aș fi spus adevărul despre Profet. Prima întrebare pe care mi-a adresat-o a fost: „Care este statutul familiei sale printre voi (din ce fel de familie face parte)?” Am răspuns: „Aparține unei familii nobile dintre noi.” Heraclius a întrebat: „A mai pretins cineva același lucru, înainte de el?” Am răspuns: „Nu!” El a întrebat: „A fost vreunul dintre strămoșii săi rege?” I-am răspuns: „Nu.” El a întrebat: „Îl urmează nobilii

sau cei săraci?” I-am răspuns: „Cei săraci îl urmează.” El a întrebat: „Numărul adeptilor lui este în creștere sau descreștere (zi după zi)?” I-am răspuns: „Este în creștere.” El a întrebat: „Este cineva dintre cei care au îmbrățișat religia lui care a devenit nemulțumit și a renunțat la ea mai târziu?” I-am răspuns: „Nu.” El a întrebat: „Obișnuia să spună minciuni înainte de pretinderea sa (că este un Profet)?” I-am răspuns: „Nu.” El a întrebat: „Își încalcă el promisiunile?” I-am răspuns: „Nu, dar acum am încheiat un armistițiu cu el și ne este teamă că ne poate trăda.” În afară de aceasta, nu am mai avut altă

oportunitate să spun ceva împotriva lui.

Heraclius a întrebat apoi: „Ai luptat vreodată împotriva lui?” I-am răspuns: „Da.” El a întrebat: „Care a fost rezultatul bătăliilor?” Am răspuns: „Uneori el a ieșit victorios, alteori noi.” El a întrebat: „Ce v-a poruncit să faceți?” I-am răspuns: „Ne-a poruncit să-L adorăm numai pe Allah, Unicul, să nu-I atribuim niciun partener în adorare și să renunțăm la ceea ce adorau predecesorii noștri. Ne-a poruncit să ne rugăm, să spunem adevărul, să fim caști și să păstrăm relații bune cu cunoștințele și rudele noastre.” Heraclius i-a cerut traducătorului său să îmi transmită

următoarele: „Te-am întrebat despre genealogia lui și tu mi-ai spus că aparține unei familii nobile. De fapt, toți Mesagerii se trag din cele mai nobile familii ale popoarelor lor. Apoi te-am întrebat dacă a mai susținut cineva dintre voi același lucru și răspunsul tău a fost negativ. Dacă răspunsul ar fi fost pozitiv, aș fi crezut că acest om afirmă ceea ce au afirmat și cei de dinaintea lui. Apoi te-am întrebat dacă vreunul dintre strămoșii săi a fost un rege. Răspunsul tău a fost negativ, iar dacă ar fi fost pozitiv, aș fi crezut că acest om își vrea înapoi împărăția. Apoi te-am întrebat dacă el a fost vreodată acuzat de minciună, iar răspunsul tău a fost negativ. Astfel, m-

am întrebat cum ar putea o persoană care nu spune minciuni despre oameni să spună minciuni despre Allah. Apoi te-am întrebat dacă îl urmează cei bogați sau cei săraci. Ai răspuns că sunt cei săraci cei care îl urmează. De fapt, așa au fost toți adepții Mesagerilor. Apoi te-am întrebat dacă numărul celor care îl urmează este în creștere sau descreștere. Tu mi-ai spus că numărul lor este în creștere. De fapt, **aceasta este o consecință a credinței adevărate**: crește până când aceasta este completă (**în toate privințele**). Te-am întrebat dacă, după ce a îmbrățișat religia lui, a existat cineva care a devenit nemulțumit și a renunțat la ea, iar răspunsul tău a fost negativ. De

fapt, acesta este un semn al credinței adevărate, atunci când bucuria acesteia intră în inimă, nimeni nu este nemulțumit de ea. Te-am întrebat dacă el și-a încălcat vreodată promisiunile și mi-ai răspuns negativ. Așa sunt Mesagerii, ei niciodată nu își încalcă promisiunile. Apoi te-am întrebat ce v-a poruncit, iar tu ai răspuns că v-a poruncit să-L adorați numai pe Allah, Unicul, și să nu-I atribuiți parteneri în adorare, să renunțați la ceea ce predecesorii voștri au adorat, să faceți rugăciunea, să spuneți adevărul și să fiți caști. Dacă este adevărat ceea ce spui, el va ocupa foarte curând pământul de sub picioarele mele și eu am știut (din Scripturile anterioare) că

va apărea, însă nu știam că va fi dintre voi. Dacă l-aș apuca, aș merge imediat să-l întâlnesc și când aș ajunge la el, cu siguranță i-aș spăla picioarele.”

Apoi, Heraclius a cerut scrisoarea de la Trimisul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), care îi fusese trimisă prin intermediul lui Dihya al-Kalbi, căruia Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) i-a poruncit să o înmâneze guvernatorului din Busra, care să i-o dea mai departe lui Heraclius. **Scria următoarele:**

„În Numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul. (**Această scrisoare este**) de la Mohammed, Robul și

Mesagerul lui Allah, către Heraclius, împăratul Romei. Pacea fie asupra celui care urmează Calea Dreaptă. Te chem la islam și, dacă accepți islamul, te vei afla în siguranță iar Allah îți va oferi o răsplată dublă pentru aceasta. Însă, dacă respingi chemarea, atunci vei purta păcatul pentru călăuzirea greșită a poporului tău.

«Spune [o, Mohammed]: „O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: «Mărturișiți [cel puțin] că noi suntem supuși!»»»

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:64]”»

Abu Sufyan a adăugat: «Atunci când Heraclius și-a terminat discursul și a citit scrisoarea, s-au auzit urletele și țipetele demnitarilor bizantini care îl înconjurau, astfel încât, din cauza gălăgiei, nu puteam înțelege ceea ce spuneau. Apoi, ni s-a poruncit să plecăm din palat. Când am ieșit cu însoțitorii mei și am rămas singuri, le-am spus: „Într-adevăr, Ibn Abu Kabsha (Profetul Mohammed - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a căpătat atât de multă putere încât până și regele tribului Al-Asfar se teme de el.” Apoi, am început să fiu din ce în ce mai sigur că el (Profetul - Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea să fie învingător în viitorul apropiat, până când am îmbrățișat islamul (Allah m-a călăuzit să fac aceasta).»”

Sub-naratorul a adăugat:

„Ibn an-Natur era guvernatorul Ierusalimului, iar Heraclius era conducătorul creștinilor din Shām. Ibn an-Natur a relatat că, odată, pe când Heraclius se afla în vizită în Ierusalim, acesta s-a trezit dimineața trist. Câțiva dintre preoții lui l-au întrebat de ce se afla în acea stare. Heraclius era un prezicător și un astrolog. El a răspuns:

«În timpul nopții, când mă uitam la stele, am văzut că apăruse (devenise învingător) liderul celor care practică circumcizia. Cine sunt cei care practică circumcizia?» I-au răspuns:

«În afară de evrei, nimeni nu practică circumcizia. Astfel, nu ar trebui să îți fie teamă de ei (de evrei). Nu trebuie decât să poruncești ca toți evreii din țară să fie uciși.»

În timp ce discutau acestea, a sosit trimisul regelui Ghassan pentru a-i transmite lui Heraclius veștile Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Când a auzit acestea, el (Heraclius) le-a poruncit oamenilor să

meargă să se intereseze dacă mesagerul lui Ghassan era circumcis. După ce l-au văzut, oamenii i-au spus lui Heraclius că era circumcis. Heraclius a întrebat apoi cu privire la arabi. Mesagerul i-a răspuns: «Arabii practică circumcizia, de asemenea.»

La auzul acestora, Heraclius a remarcat că suveranul arabilor apăruse și i-a scris o scrisoare prietenului său din Roma, care avea la fel de multă cunoaștere ca el. Apoi, a plecat către Homs (un oraș din Siria), unde a rămas până când a primit răspunsul la scrisoarea trimisă de la prietenul său, care era de acord cu el cu privire la apariția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și la faptul că el era un Profet. Când a aflat acestea, Heraclius i-a invitat pe toți marii demnitari bizantini la palatul său din Homs. Când s-au adunat toți, Heraclius a poruncit ca toate porțile palatului să fie închise. Apoi, **a ieșit și a spus:**

«O, bizantini! Dacă doriți să aveți succes și dacă vă aflați în căutarea Căii Drepte și vreți ca imperiul vostru să dăinuiască, îmbrățișați islamul!»

(La auzul celor spuse de Heraclius) oamenii au alergat către porțile palatului sperați, însă le-au găsit închise. Heraclius și-a dat seama de ura lor față de islam și, atunci când și-a pierdut speranța că aceștia l-ar fi putut

îmbrățișa, a poruncit să fie aduși din nou în audiență. Când s-au întors, el le-a spus:

«Ceea ce am spus a fost numai pentru a testa puterea credinței voastre și am văzut-o.» Oamenii s-au prosternat în fața lui și au fost mulțumiți de el, iar acesta este sfârșitul poveștii lui Heraclius (cu privire la credința lui).”
(Al-Bukhari)

[1] Numele a trei dintre idolii pe care oamenii îi adorau înainte de venirea islamului